

בש"פ 1773/19 - נטע חריר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1773/19

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקשת:

נטע חריר

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בנצרת בעמ"ת 64842-02-19 מיום 6.3.2019
שניתנה על ידי כב' השופטת ע' הוד

בשם המבקשת:

עו"ד בוריס קוסנוביץ'

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (השופטת ע' הוד) בעמ"ת 64842-02-19 מיום 6.3.2019, בגדרה התקבל ערר המבקשת על החלטת בית משפט השלום בקריית שמונה (השופטת ו' גנאים) במ"ת 57191-02-19 מיום 25.2.2019.

2. נגד המבקשת הוגש ביום 24.2.2019 כתב אישום המייחס לה ביצוע 6 עבירות של קשירת קשר לעשות פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); יצוא, יבוא, מסחר והספקת סם מסוכן לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה) וסעיף 29(א) לחוק; וכן עבירה של החזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) סיפא לפקודה.

על פי הנטען בכתב האישום, המבקשת השתמשה ביישומון התקשורת "טלגרם" לצורך ביצוען של שש עסקאות סחר בסמים מסוג "קנאביס" בסך כולל של כ-50 גרם בין התאריכים 14.12.2018 ל-6.1.2019. במסגרת זו, המבקשת קיבלה הזמנות מרוכשים והעבירה את פרטיהם ופרטי העסקה המבוקשת לאח"ר שסיפק את הסמים לרוכשים בפועל, תוך שקיבלה תמורה כספית.

עמוד 1

כמו כן, על פי המתואר בכתב האישום, ביום 18.2.2019 נמצא על המבקשת, במהלך חיפוש שנערך עליה, סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל 0.77 גרם לצורך צריכתה העצמית וללא היתר מאת המנהל.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, ביקשה המשיבה לעצור את המבקשת עד לתום ההליכים בעניינה.

בדיון שהתקיים בבית משפט השלום ביום 24.2.19 הסכים בא-כוח המבקשת לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר נגד המבקשת. יחד עם זאת, טען כי ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופת מעצר בבית הוריה בעכו, בפיקוח הורי המבקשת ואחותה.

4. בהחלטה מיום 25.2.2019 קיבל בית משפט השלום בקריית שמונה את הבקשה, והורה על מעצרה של המבקשת עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדה. בית המשפט קבע כי לצד חזקת המסוכנות הסטטוטורית שמקימים מעשיה של המבקשת וכי עיון בחומר החקירה מעלה כי מדובר במשיבה [המבקשת -י' א'] מסוכנות שהאמון שניתן לתת בה הוא מועט, תוךשהגדירה כמי ששימשה "חוליה מרכזית ברשת סחר בסמים".

עוד נקבע כי לצד המסוכנות הסטטוטורית הנשקפת ממעשיה כלפי הציבור בכללותו, קיימת בתיק החקירה אינדיקציה למסוכנות עצמית משאיימה להתאבד אם תוחזק במעצר.

נוכח זאת, ועל בסיס טענת בא-כוח המשיבה כי הורי המבקשת ואחותה אינם יכולים לפקח עליה כראוי, דחה בית משפט השלום את חלופת המעצר המבוקשת בנימוק כי אין בה בכדי לאיין את מסוכנות המבקשת.

5. ביום 6.3.2019 קיבל בית המשפט המחוזי בנצרת את ערר המבקשת על החלטת בית משפט השלום, בקבעו כי:

"לאור העובדה שמדובר במעצר ראשון, לאור העובדה כי אין לעוררת [המבקשת -י' א'] עבר פלילי וכי הוריה מבקשים להתגייס ולשמש כמפקחים, ראוי לבחון חלופה זו באמצעות גורמים מקצועיים וייתכן ויש בחלופה המוצעת כדי לאיין את המסוכנות באופן שחירותה של העוררת תיפגע פחות בשים לב שהיא טרם הורשעה".

יחד עם זאת, הורה בית המשפט על עריכת תסקיר מעצר, אשר יוגש לא יאוחר מיום 20.3.2019, והשבת הדיון בנושא לבית משפט השלום לאחר קבלת התסקיר. עוד נקבע כי שירות המבחן יבחן את מסוכנות המבקשת, את חלופת המעצר המוצעת, ואת יכולתם של הוריה ואחותה לשמש כמפקחים.

6. על החלטה זו הגישה המבקשת בקשת רשות לערור, היא הבקשה שלפניי.

לטענת המבקשת, שגה בית המשפט המחוזי בהחלטתו להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינה, ולא הורה על

שחרורה לאלתר ומבלי להדרש לתסקיר מעצר. לשיטתה, בית משפט המחוזי לא היה צריך לקשור את גורל הדיון אודות חלופת מעצרה בתסקירמעצר, בפרט נוכח עומס בו נתון שירות המבחן.

בנימוקי הבקשה, מפנה בא-כוח המבקשת להלכת חניון חיפה באשר לרשות ערעור "בגלגול שלישי", ומדגיש את דרישות ההלכה לעניין זה, ובמיוחד את התקיימותן של "נסיבות מיוחדות המצדיקות מתן רשות". לטענתו, "ההחלטה מושא הבקשה פוגעת פגיעה מוחשית ובלתי מוצדקת בזכויות המבקשת", תוך שהוא מפנה למכלול נסיבותיה האישיות והמשפחתיות של המבקשת (גילה כבת 27, העדר עבר פלילי והשתייכותה למשפחה "נורמטיבית").

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה אני סבור כי דין הבקשה להידחות.

8. כידוע, מתן רשות לערור על החלטה בעניין מעצר תינתן רק במקרים המעוררים סוגיה משפטית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או בהתקיים נסיבות חריגות (ראו: בש"פ 5678/18 מדינת ישראל נגד בן שבח סבו (26.7.2018)).

הבקשה שלפניי לא באה בגדר אמות מידה אלו, ומטעם זה בלבד דינה להידחות.

הבקשה בכללותה נעדרת לטעמי אף לא אחד מהתנאים אשר נקבעו בהלכת חניון חיפה אליה מפנה בא-כוח המבקשת. יתרה מזו, כל כולה של הבקשה הינו בעניינה הפרטני של המבקשת, ותו לא.

9. אף לגופם של דברים, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטותיהם של הערכאות הקודמות. אני סבור כי בצדק הורה בית המשפט המחוזי על עריכת תסקיר מעצר אשר יבחן את מסוכנות המבקשת ואת חלופות המעצר האפשריות בטרם החלטה בחלופת מעצר בעניינה.

סעיף 21א(א) לחוק חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 קובע כי בערר על החלטת מעצר קיימת לבית המשפט סמכות שבשיקול דעת להורות על הגשת תסקיר מעצר.

כבר נאמר לא אחת כי תסקיר המעצר נועד לשמש כעזר בידי בית המשפט לעניין בחינת מסוכנות וטיב חלופות מעצר אפשריות (ראה גם: בש"פ 1454/18 מור נ' מדינת ישראל בפס' 9 (22.2.2018)).

במקרה דנן, בית משפט השלום ציין כי לצד המסוכנות הסטטוטורית הנשקפת ממעשיה של המבקשת כלפי הציבור בכללותו, "קיימת בתיק החקירה אינדיקציה למסוכנות עצמית" של המבקשת, משזו איימה להתאבד אם תוחזק במעצר, וכי "נטייתיה האובדניות" לא נבדקו במהלך על ידי גורמי טיפול וכן כי "אין מן הנמנע כי המשיבה [המבקשת דכאן -י' א'] מסכנת גם את עצמה".

לנוכח זאת, לא מצאתי כל דופי בדרך הילוכו של בית משפט המחוזי וקביעתו בדבר הכנת תסקיר מעצר אשר יבחן את מסוכנות המבקשת, החלופה המוצעת ואת יכולתם של הורי המבקשת ואחותה לשמש בנסיבות העניין כמפקחים, לרבות האפשרות של מעצר באיזוק אלקטרוני.

10. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י' באדר ב' התשע"ט (17.3.2019).

ש ו פ ט
